

hold har jo selvfølgelig bevirket, at Anstalten har tjent paa Livsforsikringer, men der kommer dog den Uretfærdighed frem, at den ene Klasse af Interessenter betaler for den anden. Der er rejst det Spørgsmaal, om man ikke i Forslaget gaar for vidt paa dette Punkt; og navnlig har man ment, at Rente-foden burde beregnes noget højere end i Regeringens Forslag. Udvalget har drøftet Tanker i denne Retning, men er dog blevet staaende ved, at man ikke tør paatage sig det store Ansvar, som ligger i at gaa imod Anstaltens kyndige Teknikere i en Sag af denne Bestaaffenhed. Det er jo et af de Spørgsmaal, hvor det er overordentlig vanskeligt at komme uden om Teknikerne. Naar det fra deres Side, der have med Anstaltens Drift at gøre, særlig med de meget vanskelige og indviklede Beregninger, som der her er Tale om, og som det i Virkeligheden er umuligt for os at kontrollere, bliver sagt, at for at Anstalten kan være paa den sikre Side, er det nødvendigt at sætte Præmien saa og saa, have vi i Udvalget ikke turdet tage Ansvar paa os for at gøre det anderledes. Forholdet er ogsaa dette, at Livrenter i Virkeligheden i Livsforsikringsverdenen saa godt som over hele Europa regnes for en snavs Forretning, da de fattigste Forhold forandre sig til Ugunst for de forsikrende, idet Levealderen stadig stiger, og Beregninger, der nogenlunde kunne holde stil i Aar, som Følge deraf om 10 eller 15 Aar mulig ville vise sig at være paa den forkerte Side. Det er derfor aldeles rigtigt her at beregne en temmelig rigelig Margin, saa at der bliver et Spillerum. Hvorvidt denne Margin er for rundelig beregnet i Regeringsforslaget, kan der være forskellige Meninger om, men det er her, Udvalget ikke har vovet at gaa imod Lovforslaget. Med Undtagelse af de to Spørgsmaal, jeg her har nævnt, er der intet Forslag til nogen Realitetsændring, der har været behandlet i Udlandet. I det hele og store har man sølt sig tilfredsstillet ved Lovforslagets Bestemmelser, og i alt Fald har man ikke fundet Grund til at gøre Forsøg paa at saa dem ændrede. Det endelige Resultat er altsaa dette, at vi trods Betæneligheder hos dette eller hint Medlem af Udvalget om de nævnte to Punkter ere enige om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Frederiksen: Det Mindretal, hvortil jeg har sluttet mig, har ikke fundet, at vi kunde være fuldt ud enige hverken med den ærede Ordfører eller med et andet Mindretal (Bramsen), der, som det vil ses, har skrevet et Stykke af Betænkningen; men paa den

anden Side have vi ikke kunnet finde det forsvarligt under de forhaandenværende Omstændigheder at nægte vor Medvirken til den foreliggende Sags Fremme. Derfor ere vi gaaede med til sammen med det øvrige Udvalg at indstille Lovforslaget til Vedtagelse. Sagen er jo den, at Lovforslaget er kommet frem paa et saa sent Tidspunkt, at en grundig Behandling deraf i Udvalget og her i Tinget maa siges at være saa omtrent umulig. Dette kunne vi fra vor Side ikke andet end beklage, thi — om jeg saa maa sige — at jasse en saa stor og bethydningsfuld Sag igennem med saa stor Kraft i Samlingens sidste Dage er efter vor Mening alt andet end heldigt. Men dette i Forbindelse med det Forhold, hvori dette Lovforslag staar til Bonusudbetalingen, har bevirket, at vi ikke have fundet det rigtigt at stille noget Ændringsforslag, da dette vilde hindre, at Loven kommer ud i Aar. Skulde vi have stillet et Ændringsforslag, saa maatte vi absolut have haft noget mere Tid til Udarbejdelsen deraf og noget mere Tid til Behandlingen af Sagen i Udvalget, og naar dette vort Ændringsforslag da kom til Behandling her i Tinget, vilde vi selvfølgelig gøre, hvad vi kunde for at saa ført dette vort Ændringsforslag igennem. Paa en Tid, da vi løbe med en saa let Harefod hen over det hele, fandt man, at dette er uheldigt, naar tilmed tages i Betragtning, at det Standpunkt, Finansministeren har indtaget, vil gøre, at naar vi hindre denne Lovs Vedtagelse ved at stille Ændringsforslag dertil, vil det føre med sig, at de, som have Bonus til gode, ikke ville saa deres Penge, og det mene vi fra vor Side ikke at ville være ansvarlige for. Det kan jo tænkes, at en Del af dem, der have Bonus til gode, kunne trænge haardt til de Penge, som de kunne saa gennem Bonus. Havde der været Tid dertil, vilde vi imidlertid have forsøgt at saa § 2 ændret paa en saadan Maade, at den nugældende Lovs § 10 kunde blive klarere, og at de udtrædendes Ret blev præciseret, om jeg maa sige, i Overensstemmelse med Lovens Aand. Jeg antager at kunne have Lov til at sige dette, naar man ser Motiverne til den nugældende Lov; de findes i Tidenden for 1869—70, Tillæg A. Der skriver Regeringen, at Anstalten ved Udtrædelsen kun vilde fordre Dækning for allerede ydet Forsikring og for de dermed forbundne Omkostninger, for at Befolkningen med mindre Betænelighed kan gaa ind paa Forsikringsforhold. Og endvidere fik den senere i den samme Motivering, at det har nogen Betænelighed ved sig for dem, som ville lade sig forsikre, at gaa ind paa en saadan uop-